

Mám po - vo - lá - ní od Kri - sta,
 bych šel od - tud v ra - jská mí - sta.
 Co pak mou du - ši zdr - žu - je,
 to má zá - věť o - zna - mu - je:

2. Tobě, Bože Otče, duši / svou poroučím, jakož sluší: / Tys mně jí byl dal v tělo mé, / zas ji oddávám v ruce tvé.
3. Své milé smutné manželce / zanechávám všech vdov soudce; / On, jestli se křivda stane, / k Němu vzdychej, tě zastane.
4. Dítěk nechám Otci tomu, / na sirotky laskavému; / On vás, mé sirotky milé, / zaopatří každé chvíle.
5. Vám pak, přátelům dobrého, / zanechávám Boha svého, / Jemu služte jen v každý čas, / neopustí na věky vás.
6. A tak již jdu z toho místa / spatřit svého Pána Krista, / neb Bůh již přijal mou duši, / tělo mé zde zůstat musí.
7. V zemi až do dne soudného, / v hrobě čekat příchod jeho: / Tu z prachu bude vzbuzeno / a s duší věčně spojeno.